

RESSÒ DE LA PARAULA

El desert transformat

Un bon sacerdot, Mn. Joan Sanchis Ferreiró, mort recentment, que lliurà gran part de la seva vida com a missioner en la diòcesi de Copiapó (Xile), va publicar fa uns cinc anys una mena de crònica de la tasca evangelitzadora de sacerdots valencians, i bon nombre de barcelonins, durant els últims 25 anys. Era un complement d'una altra crònica semblant referida als 25 anys anteriors en els quals la diòcesi de València va treballar fundant l'església de Copiapó. Aquesta crònica té per títol *Hem vist florir el desert*.

Aquest títol li fou suggerit per un fenomen que s'esdevé periòdicament en el desert d'Atacama, al nord de Xile. Una breu pluja, arrossegada per vents del Pacífic, fa que una catifa de flors entapissi el desert durant un temps. Un espectacle bell i inesperat quan hom contempla la planura àrida i seca del desert. Per a aquest sacerdot, la tasca pastoral que al llarg dels anys s'ha realitzat és un veritable pas del desert a una bella florida.

Aquest fenomen natural va servir de paràbola per a l'orant del Salm 125(126). El desert del Negueb a Palestina, de tant en tant, s'omple de torrents com a efecte de pluges intenses, creant espais verds i fèrtils. El salm expressa el desig

Desert d'Atacama, florit

que el Senyor canviï la sort del poble com els torrents del Negueb, així com va canviar la sort d'Israel quan va fer que el poble tornés de l'exili.

Resulta interessant fixar-se que aquesta imatge subratlla el fet que és el mateix desert el lloc de la florida. Això és el que més ens sorprèn. Déu no salva evitant-nos el desert o traslladant-nos a llocs més fàcils o plaents, com solem fer per a alliberar-nos del sofriment. És el mateix desert, que per si mateix és incapaç de florir i donar fruit, el que es transforma en un jardí.

Des d'aquí entenem tot el que resem i cantem sobre l'«arbre de la Creu». La Creu, per si mateixa,

no és digna d'elogi, no és bell un instrument de tortura i mort. En canvi la litúrgia, la pietat, la teologia la veu bella, fecunda, florida. No és cap altra, sinó la mateixa Creu on va morir Crist.

Qui ho pot entendre?

Potser aquell que ha travessat el desert en nom de Jesús, com aquell sacerdot, que va donar la vida servint durant anys en un terreny aparentment estèril, el desert de l'absència de resultats visibles. Potser aquells creients que van patir l'exili, sense deixar de confiar en el Déu fidel de l'Aliança. El secret rau a sostenir el pas sense defallir, renovant cada dia la fe.

En tot cas, no podem oblidar que el desert torna a ser desert i que no deixarem de caminar-hi, encara que no gaudim cada dia d'un bell jardí de flors.

Això sí, el que ens permet fer un pas rere l'altre és la perspectiva en l'horitzó, no sols d'un petit oasi o d'una pluja benèvola, sinó d'un autèntic paradís. El paradís que va obrir per a nosaltres Crist. Ell va caminar pel nostre desert, va compartir la nostra sequedat i els nostres fracassos, per a, finalment, aconseguir la glòria.

No hi ha cap altre camí.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La Mare que neteja el culet al nen

Fa tants anys que ens han parlat de Déu que segur que li heu posat cara. La barba blanca i la seva edat avançada són els grans atributs en l'iconografia divina. Avui us vinc a trencar el motllo i us proposo contemplar Déu com una mare netejant el culet del seu nadó després que s'hagi fet caca.

Em sembla que no trenco cap tabú ni caic en cap sacrilegi. La imatge de la mare que li treu la caca al nadó depura tendresa. Amb quina delicadesa s'esmerça en deixar net l'infant i amb quina delicadesa l'alleuja de la incomoditat. La mare se sobreposa a la pudor que l'ofèn quan obre el bolquer. Tant se val, com si no la sentís.

Des d'un primer instant, el nen li mostra a la mare el seu profund agraïment per aquest gest humil. Un agraïment profund que roman al llarg dels anys.

Quan percebem a Déu fent això amb nosaltres trobem molts més mo-

tius per confiar en Déu i posar-nos a les seves mans perquè faci en nosaltres la seva obra de neteja. El fet d'haver estat netejats i cuidats per Déu, tantes i tantes vegades, ens apropa a aquesta Mare dolça. I és que som fills seus.

No hi ha cap mare que vagi comptant quantes vegades ha hagut de canviar els bolquers al fill. Tampoc Déu no ha comptat mai les vegades que ens ha hagut de netejar. El perdó de Déu és incondicional i no por-

ta el compte de les vegades que ens hem fet caca.

Permeteu-me que no entri en la controvèrsia de si ha de ser la mare o el pare qui canviï el bolquer, però no hi ha ningú com la mare que li mostri més tendresa al filllet. Per tant, no ens ha de fer res que Déu pugui ser la Mare. Així és l'Amor de Déu: maternal.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

ECO DE LA PALABRA

El desierto transformado

Un buen sacerdote, Mn. Joan Sanchis Ferreiró, recientemente fallecido, que entregó gran parte de su vida como misionero en la diócesis de Copiapó (Chile), publicó hace unos cinco años una especie de crónica de la tarea evangelizadora de sacerdotes valencianos, y buen número de barceloneses, durante los últimos 25 años. Era un complemento de otra crónica semejante referida a los 25 años anteriores en los que la diócesis de Valencia trabajó fundando la iglesia de Copiapó. Esta crónica tiene por título *Hemos visto florecer el desierto*.

Este título le es sugerido por un fenómeno que sucede periódicamente en el desierto de Atacama, al norte de Chile. Una breve lluvia, arrastrada por vientos del Pacífico, hace que una alfombra de flores tapice el desierto por un tiempo. Un espectáculo bello e inesperado cuando uno contempla la planicie árida y seca del desierto. Para este sacerdote, la tarea pastoral que a lo largo de los años se ha realizado es un verdadero paso del desierto a un bello florecimiento.

Este fenómeno natural sirvió de parábola para el orante del Salmo 125(126). El desierto del Negueb de vez en cuando se llena de torrentes como efecto de lluvias intensas, creando espacios verdes y fértiles. El salmo expresa el deseo de que el Señor cambie la suerte del pueblo como los torrentes del Negueb, así como cambió la suerte de Israel cuando hizo que el pueblo volviera del desierto.

Resulta interesante fijarse en que esta imagen subraya el hecho de que es el mismo desierto el lugar del florecimiento. Esto es lo sorprendente. Dios no salva evitándonos el desierto o trasladándonos a lugares más fáciles o placenteros, como solemos hacer para liberarnos del sufrimiento. Es el mismo desierto, que de por sí es incapaz de florecer y dar fruto, el que se transforma en un jardín.

Desde aquí entendemos todo lo que oramos y cantamos acerca del «árbol de la Cruz». La Cruz, de por sí, no es digna de elogio, no es hermoso un instrumento de tortura y muerte. En cambio la liturgia, la piedad, la teología la ve hermosa, fecunda, florida. No es otra, sino la misma Cruz donde murió Cristo.

¿Quién lo puede entender?

Quizá aquel que ha atravesado el desierto en nombre de Jesús, como aquel sacerdote, que se dejó la vida sirviendo durante años en un terreno aparentemente estéril, el desierto de la ausencia de resultados visibles. Quizá aquellos creyentes que sufrieron el destierro, sin dejar de confiar en el Dios fiel de la Alianza. El secreto está en sostener el paso sin desfallecer, renovando cada día la fe.

En todo caso, no podemos olvidar que el desierto vuelve a ser desierto y que no dejaremos de caminar por él, aunque no disfrutemos cada día de un bello jardín de flores.

Eso sí, lo que nos permite dar un paso tras otro es la perspectiva en el horizonte, no solo de un pequeño oasis o de una benévola lluvia, sino de un auténtico paraíso. El paraíso que abrió para nosotros Cristo. Él caminó por nuestro desierto, compartió nuestra sequedad y nuestros fracasos, para, finalmente, alcanzar la gloria.

No hay otro camino.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Teulada nova a Santa Maria de Vilafranca!

Les obres de restauració de la teulada de la Basílica de Santa Maria han finalitzat amb el mes de març, després de nou mesos de treballs. Aquesta ha estat la més llarga de les intervencions realitzades fins ara al temple des que va començar el projecte de restauració el 2010, ja que gràcies als fons FEDER assumits per la Generalitat de Catalunya, s'ha pogut executar en la seva totalitat la fase de la coberta. També cal agrair el suport de les diferents aportacions que s'han anat rebent els darrers anys, així com les subscripcions que de manera periòdica permeten avançar les obres, la recaptació de la campanya «Apadrina una teula», l'exposició de teules i tots els artistes que hi van participar, i a Pinnae per l'organització del concert de l'Escolania de Montserrat a benefici de les obres de la teulada.

La fase de restauració, ara acabada, ha afectat tota la coberta principal, inaugurada el 1760 després de l'enfonsament de la teulada original, i les teulades laterals de la façana nord. A l'interior s'han mantingut les encavallades de fusta, que han estat tractades contra els corcs, i el mateix s'ha fet amb les bigues que s'han pogut conservar, ja que moltes presentaven molt mal estat i s'han substituït per peces noves. També s'han canviat tots els rastrells i s'ha instal·lat un sistema d'aïllament al damunt del qual s'han col·locat les teules, respectant totes les que s'han pogut reutilitzar. Les peces ceràmiques verdes dels caners s'han tornat a posar a lloc respectant les que s'han pogut

recuperar i fent reproduccions de les que estaven malmeses.

Per altra banda, en aquests moments s'està treballant en la restauració dels vitralls més malmesos, els quals es tornaran a instal·lar arranats el mes de juny, moment en què es col·locarà també l'últim vitrall pendent, amb la qual cosa quedarà complet el conjunt de 28 vitralls de la basílica.

A partir d'ara, la Comissió Santa Maria 2020 continua treballant

per aconseguir fons i planificar la següent etapa, la façana nord. En aquest sector es netejaran els murs i es restauraran totes les gàrgoles i carasses que hi ha, així com la substitució de les proteccions dels vitralls. És per això que està oberta a patrocinadors, donacions i iniciatives que serveixin per continuar recaptant fons per a les properes obres. Cal recordar que totes les aportacions tenen una bonificació fiscal del 25%.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Davant la nostra fragilitat, el Senyor no retrocedeix. No roman en la seva beata eternitat i en la seva llum infinita, sinó que es fa pròxim, es fa carn, descendeix a les tenebres. Heus aquí l'obra de Déu: venir entre nosaltres» (2 de gener).

@Pontifex: «Quants malalts i quantes persones ancianes viuen a les seves cases i esperen una visita! El ministeri de la consolació és responsabilitat de tot batejat, conscient de la paraula de Jesús: "Vaig estar malalt i em van visitar" (Mt 25,36)» (4 de gener).

@Pontifex: «Donant-nos al seu Fill Jesús, Déu ens ofereix una fraternitat basada en l'amor real, capaç de trobar a l'altre que és diferent a mi, de compadir el seu sofriment, d'acostar-se i cuidar-lo, encara que no sigui de la meua família, de la meua ètnia, de la meua religió» (4 de gener).

@Pontifex: «Preguem junts perquè totes les persones que sofreixen discriminacions i persecucions religioses trobin en les societats en les quals viuen el reconeixement dels seus drets i de la dignitat que neix del fet que som germans i germanes» (4 de gener).

Lector i acòlit vers el diaconat

El tercer diumenge de Quaresma, 20 de març, Manuel Arnedo va rebre els ministeris del lectorat i acòlit a la seva parròquia, la de Sant Esteve de Cervelló, de mans del bisbe Agustí Cortés. Es tracta d'una etapa més en el seu camí vers el diaconat permanent. Ara, com a lector i acòlit, està habilitat com a servidor de la Paraula i de l'altar, és a dir, de l'eucaristia i els sagraments.

En aquest moment a la nostra diòcesi hi ha vuit persones que es preparen al diaconat: quatre aspirants, que encara no han rebut l'admissió a ordes, i quatre candidats que ja l'han rebuda. Un d'ells és en Manuel, que juntament amb altres tres van viure aquesta etapa el passat 3 de desembre a la Parròquia de Sant Pere de Gavà, segons ja vam explicar al [Full Dominical](#) i al [web](#).

Manuel Arnedo té seixanta-i-cinc anys, està casat i té dos fills i una neta. Viu des de fa quaranta-tres anys a Cervelló i actualment està jubilat.

lat. Col·laborant a la parròquia es va iniciar per a ell la vocació cap al diaconat, que s'ha concretat

en aquests darrers cinc anys de formació específica.

XLIII Trobada de Santuaris de Catalunya i les Illes a Menorca

Amb el lema «Comunió en la fe, participació fraterna, missió en la comunitat» va tenir lloc a Menorca, del 16 al 18 de març aquesta trobada, organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Santuaris.

Una trentena de participants van assistir-hi a aquestes jornades, que combinen els moments de convivència i formació, ja sigui amb xerrades, amb treballs en grups o amb visites guiades, en aquest cas, als santuaris de Maria Auxiliadora, de la Mare

de Déu del Toro i de la Mare de Déu de Gràcia, presents a l'illa.

El bisbe Agustí, que coordina aquest àmbit pastoral en la Tarraconense, va iniciar les sessions amb una salutació via telemàtica als assistents, ja que per una indisposició no va poder viatjar a Menorca.

A continuació, Mn. Gerard Villalonga, acabat d'anomenar administrador diocesà del Bisbat de Menorca, en el període de seu vacant després de la marxa de Mons. Francesc Conesa a la diòcesi de Solsona, va pronunciar la conferència inaugural amb el títol «Sinodalitat entre els santuaris».

El treball de grup, en aquesta ocasió, tenia per objectiu la recollida d'aportacions, com a pastoral dels santuaris, al procés sinodal en curs. Aquest treball va ser conduït per la Sra. Àngels Arbal, secretària del Consell Pastoral Diocesà de l'Arxidiòcesi de Barcelona, i la Dra. Sílvia Aulet, professora de la UdG. D'aquesta manera es va poder recollir un document de propostes adreçades a la Tarraconense per enriquir el diàleg sinodal.

AGENDA

► **Diumenge de Rams a la Catedral.** El proper diumenge, 10 d'abril, és el pòrtic a la Setmana Santa. A les 12 h hi haurà la benedicció dels rams a la Plaça de la Vila, de Sant Feliu de Llobregat i, tot seguit, la Missa a la Catedral de Sant Llorenç.

► **Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona.** Seguint amb les trobades que realitzen periòdicament, demà dilluns 4 d'abril a la tarda, es reuniran aquesta vegada a Terrassa.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Dn 13,1-9.15-17.19-30.33-62 (o bé, més breu: 13,41c-62) / Sl 22 / Jo 8, 12-20]. Sant Plató, abat; sant Benet de Palerm, rel. franciscà.

5. ■ Dimarts [Nm 21,4-9 / Sl 101 / Jo 8,21-30]. Sant Vicenç Ferrer (1350-1419), prev. dominicà, de València (on se celebra el dilluns de la segona setmana de Pasqua); santa Emília, vg. i mr.; santa Maria-Crescència Höss, vg. franciscana.

6. ■ Dimecres [Dn 3,14-20.91-92.95 / Sl: Dn 3,52-56 / Jo 8,31-42]. Sant Marcel·lí, mr.; sant Sixt I, papa (romà, 115-125) i mr.; sant Guillem, abat; sant Platònides.

7. ■ Dijous [Gn 17,3-9 / Sl 104 / Jo 8,51-59]. Sant Joan Baptista de la Salle (Reims, 1651 - Rouen, 1719), prev. fund. Gns. Escoles Cristianes (FSC); sant Epifani, bisbe; sant Germà, monjo.

8. ■ Divendres [Jr 20,10-13 / Sl 17 / Jo 10,31-42]. Sant Joan d'Organyà,

monjo premonstratès; santa Macària, vg.; sant Amanci; sant Dionís.

9. ■ Dissabte [Ez 37,21-28 / Sl: Jr 31,10-13 / Jo 11,45-56]. Santa Maria de Cleofàs, parenta de la Verge Maria; sant Marcel, bisbe.

10. ■ Diumenge vinent, Diumenge de Rams (lit. hores: 2a setm.) [Is 50, 4-7 / Sl 21 / Fl 2,6-11 / Lc 22,14-23, 56 (o bé, més breu: 23,1-49)]. Sant Ezequiel, profeta (s. VI aC); sant Dimes, el bon lladre; sant Terenci, mr.

Diumenge V de Quaresma (C)

COMENTARI

«Tampoc jo no et condemno. D'ara endavant no pequis més»

Una de les escenes més boniques de l'Evangeli és la que llegim avui. Es tracta d'una dona sorpresa cometent adulteri: la culpa és clara. I ara, els mestres de la Llei i els escribes volen que Jesús es pronunciï. Com ells s'encarreguen de recordar Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. Què dirà Jesús? El mateix evangelista subratlla que li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Si diu que no s'han d'apedregar es posa clarament contra Moisès; i si diu que sí, tota la seva fama de bondados i amic dels pecadors se'n va en orris. Però Jesús troba una tercera via que sorprèn a tots: Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres. Abans d'acusar els altres hem de mirar si nosaltres no som tan pecadors com ells. I aquí, almenys van ser sincers: S'anaren retirant l'un darrere l'altre: van reconèixer el seu pecat. I ara Jesús, l'únic innocent, l'únic que podia apedregar-la pregunta si algú l'ha condemna i en dir que no, ell afirma clarament: Tampoc jo no et condemno. Jesús sap que ha pecat per això li diu: Ves-te'n i d'ara endavant no pequis més. Però ell no ha vingut a condemnar sinó a salvar, a fer possible la conversió, a donar una nova oportunitat de triar el bé. L'amor és perdonar, alliberar del pecat, donar una nova esperança. En aquest sentit podem entendre les paraules de la primera lectura: No recordeu més els temps passats, les coses antigues: estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer. La cosa nova és l'infinít amor de Déu fins i tot als pecadors i que s'ha fet real i concret en Jesús. Pau ens convida a perdre tot avantatge a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. El meu desig és conèixer Crist. Això vol dir deixar la vellura de voler condemnar els altres i, en canvi, saber perdonar com Jesús, iniciar un món nou on regna el perdó i una vida nova. Aquest és el camí de Jesús: és també el nostre? Si realment volem un món sense pecat, desfem-nos primer del nostre pecat!

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 43,16-21)

El Senyor, el qui obrí enmig del mar un camí, una ruta enmig de l'aigua impetuosa, el qui feu sortir per a la batalla carros i cavalls, guerrers valents i fornits i tots caigueren, no s'aixecaren mai més, s'apagaren com un ble consumit, ara diu això: «No recordeu més els temps passats, no penseu més en les coses antigues; estic a punt de fer una cosa nova que ja comença a néixer, no us n'adoneu? Pel desert faré que hi passi un camí, que corrin rius per la solitud, els animals feréstecs, xacals i estruços em glorificaran en veure que poso aigua en el desert, que abunden els rius en la solitud perquè begui el meu poble, que jo m'he escollit. Aquest poble que m'he configurat proclamarà la meva lloança.»

► Salm responsorial (125)

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 3,8-14)

Germans, tots els avantatges que jo pogués tenir els considero desavantatjosos comparats amb el valor que té poder conèixer Jesucrist, el meu Senyor. Per ell m'he vingut a perdre tot avantatge i a considerar-lo escòria a canvi de guanyar Crist i veure'm incorporat a ell. Ni tan sols soc just gràcies a una justícia meua guanyada perquè he observat la Llei, sinó gràcies a aquella justícia que Déu dona als creients. El meu desig és conèixer Crist i experimentar el poder de la seva resurrecció, compartir la seva passió i configurar-me a la seva mort, per poder arribar finalment a ressuscitar d'entre els morts. No vull pas dir amb això que ja he obtingut aquella plenitud que busco; corro amb l'esperança d'apoderar-me'n; puc fer-ho, ja que Jesucrist s'apoderà de mi. Germans, no m'imagino pas haver-me'n apoderat; el que faig és oblidar-me dels avantatges que he deixat enrere i llançar-me tot jo cap allò que tinc al davant; corro cap a la meta per guanyar el premi de la cursa que Déu ha convocat allà dalt en Jesucrist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 8,1-11)

En aquell temps, Jesús se n'anà a la muntanya de les Oliveres i l'endemà de bon matí es presentà de nou al temple. Tothom acudia al seu entorn, i ell, assegut, els ensenyava. Els mestres de la Llei i els fariseus li portaren una dona que havia estat sorpresa cometent adulteri. La posaren al mig i li digueren: «Mestre, aquesta dona ha estat sorpresa en el moment de cometre adulteri. Moisès en la Llei ens ordenà d'apedregar-les, aquestes dones. I vós, què hi dieu?» Li feien aquesta pregunta insidiosament, buscant un pretext per acusar-lo. Però Jesús s'ajupí i s'entretenia dibuixant a terra amb el dit. Ells continuaren insistint amb la seva pregunta. Llavors Jesús alçà el cap i els digué: «Aquell de vosaltres que no tingui cap pecat que comenci a tirar pedres.» Després s'ajupí i continuà dibuixant a terra. Ells, quan van sentir això, s'anaren retirant l'un darrere l'altre, començant pels més vells. Jesús es quedà sol, i la dona era allà al mig. Jesús alçà el cap i digué a la dona: «On són? Ningú no t'ha condemnat?» Ella contestà: «Ningú, Senyor.» Jesús digué: «Tampoc jo et condemno. Ves-te'n, i d'ara endavant no pequis més.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 43,16-21)

Esto dice el Señor, que abrió camino en el mar y una senda en las aguas impetuosas; que sacó a batalla carros y caballos, la tropa y los héroes: caían para no levantarse, se apagaron como mecha que se extingue. «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando, ¿no lo notáis? Abriré un camino en el desierto, corrientes en el yermo. Me glorificarán las bestias salvajes, chacales y avestruces, porque pondré agua en el desierto, corrientes en la estepa, para dar de beber a mi pueblo elegido, a este pueblo que me he formado para que proclame mi alabanza».

► Salmo responsorial (125)

R. El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 3,8-14)

Hermanos:

Todo lo considero pérdida comparado con la excelencia del conocimiento de Cristo Jesús, mi Señor. Por él lo perdí todo, y todo lo considero basura con tal de ganar a Cristo y ser hallado en él, no con una justicia mía, la de la ley, sino con la que viene de la fe de Cristo, la justicia que viene de Dios y se apoya en la fe. Todo para conocerlo a él, y la fuerza de su resurrección, y la comunión con sus padecimientos, muriendo su misma muerte, con la esperanza de llegar a la resurrección de entre los muertos. No es que ya lo haya conseguido o que ya sea perfecto: yo lo persigo, a ver si lo alcanzo como yo he sido alcanzado por Cristo.

Hermanos, yo no pienso haber conseguido el premio. Solo busco una cosa: olvidándome de lo que queda atrás y lanzándome hacia lo que está por delante, corro hacia la meta, hacia el premio, al cual me llama Dios desde arriba en Cristo Jesús.

► Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 8,1-11)

En aquel tiempo, Jesús se retiró al monte de los Olivos. Al amanecer se presentó de nuevo en el templo, y todo el pueblo acudía a él, y, sentándose, les enseñaba.

Los escribas y los fariseos le traen una mujer sorprendida en adulterio, y, colocándola en medio, le dijeron: «Maestro, esta mujer ha sido sorprendida en flagrante adulterio. La ley de Moisés nos manda apedrear a las adúlteras; tú, ¿qué dices?». Le preguntaban esto para comprometerlo y poder acusarlo. Pero Jesús, inclinándose, escribía con el dedo en el suelo. Como insistían en preguntarle, se incorporó y les dijo: «El que esté sin pecado, que le tire la primera piedra». E inclinándose otra vez, siguió escribiendo.

Ellos, al oírlo, se fueron escabullendo uno a uno, empezando por los más viejos. Y quedó solo Jesús, con la mujer en medio, que seguía allí delante.

Jesús se incorporó y le preguntó: «Mujer, ¿dónde están tus acusadores?; ¿ninguno te ha condenado?». Ella contestó: «Ninguno, Señor». Jesús dijo: «Tampoco yo te condeno. Anda, y en adelante no peques más.»